

A bronze sculpture of a hand holding a chain with water dripping from it. The hand is open, and the chain is held between the thumb and index finger. Water is dripping from the chain into the palm of the hand. The background is a warm, blurred orange and yellow.

Marta Kasmanová

SMÄD

Sú takí lúzri, čo veria,
že ho môžu uhasiť...

Marta Kasmanová

SMÄD

Autorka Marta Kasmanová

Ilustrácie, obálka Marta Kasmanová, Pixabay

Vydala Marta Kasmanová v roku 2021

Dostupné na martinus.sk a martakasmanova.sk

ISBN 978-80-570-2282-4

Všetky práva sú výhradne vo vlastníctve autora. Dielo a žiadna jeho časť sa nesmie reprodukovať, ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom akéhokoľvek informačného systému, teraz ani v budúcnosti, a bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

Notorického pijana a neúspešného spisovateľa trápi celý život neuhasiiteľný smäd. Potreba piť je jeho životným prekliatím. Smäd ho trýzni vo dne i v noci. Jeho uhaseniu už obetoval všetko. Kariéru, rodinu i samého seba. Keď sa zdalo, že už mu nemá čo vziať, prišli

ONI.

Myslíš, že je niekto, kto ti podá lano, keď sa budeš topiť?

z titulnej piesne
Strážni anjeli
k seriálu Zlomok sekundy

*Do života prší, skrakuje sa dych,
niekde zvoní hrana všetkým zlomeným,
na džungľou sa stmieva...*

Hrana 1999, voľne upravené

Venovan všetkým, ktorí to v živote pokali...

AUTORKA

Prológ

Vzduch sa chvel horúčavou. Vonku pod spaľujúcim slnkom bolo na nevydržanie. Ale v chladnej dutine starého baobabu bolo príjemne. Ideálna teplota a vlhkosť na prežitie. Na ich prežitie. A oni prežívali a množili sa. Potom jedného dňa ktosi zvonku vysekal do kmeňa otvor a voda z dutiny začala vytekať. Ich životodarná voda. Vytekali s ňou a ocitli sa v niečom malom, teplom, príjemnom...

Prvý deň

Pach čerstvej krvi a vnútorností nečinne visel v dusnom africkom vzduchu. S Dávidovým žalúdkom hral jeho obľúbenú hru z detstva. Kolo, kolo mlynské, dve krátke otáčky vpravo. Za štyri rýnske, jedna dlhá otáčka vľavo. A odznova, pekne od začiatku. Dávid vyvrátil oči k oblakom. Vzápätí tento nerozvážny čin oľutoval. Namiesto oblakov sa na neho z oblohy rútil obrovský drevený drúk. Presnejšie povedané, padal na jeho prsia. Vlastne nie, o kúsok nižšie, tam, kde ho na žalúdku ťažil veľký drevený mažiar. Pach sa stále zabával, čo na tom, že Dávidova tvár už vyčerpala celú farebnú škálu a napokon si z nej vybrala popolavú, orosenú ľadovými kvapkami strachu.

Búrkový záblesk v potemnievajúcim dni sprevádzalo hromové dunenie, keď drúk celou svojou váhou dopadol do mažiara. V tej chvíli zaburácalo aj v Dávidových útrobach a tlak na žalúdku povolil súčasne s osviežujúcou sprškou. Nastavil zmučenú tvár kvapkám. S úľavou si ich dlaňami rozotieral po tvári. Jej popolavý odtieň o chvíľu zmizol pod jasnočerveným, rýchlo zasychajúcim náterom. Pach čerstvej krvi a vnútorností sa zmiešal s ešte čerstvejším pachom a hra začala od začiatku. Kolo, kolo mlynské, dve krátke otáčky vpravo. Za štyri rýnske, jedna dlhá otáčka vľavo.

Dávid nepredpokladal, že by túto šialenú hru mohol ešte vydržať. Najmä, ak uvážil, že ju hrá s tým naničhodným pachom. Nepočul už síce žiadne kotkodákanie, čo bolo dobré znamenie. Znamenalo to, že sliepky sa už minuli a starý pach onedlho definitívne stratí silu. Oveľa viac ho znepokojoval pachov mladší brat. Objavil sa iba pred chvíľou. Navyše, Dávid mal taký zvláštny pocit, že nepochádza z nijakej ďalšej rituálnej slepačej obete. Mal také blbé tušenie, že sa šíri priamo pri jeho nose, z mazľavých líc a brady. Ale prečo sú jeho líca s bradou mazľavé? Sú čudné a šmyklivé. Ako od krvi. Kristepane!

Otvoril, či skôr vypleštil oči. Dlane si nasilu podržal pred nimi a vtedy sa to stalo. Kolo sa nám polámalo a do vody popadalo, urobilo – báb. Natrávený obsah Dávidovho žalúdka vyletel hore hltanom ako ortuť na teplomere po tom, ako ste ho vložili do bublajúcej vody v zaváracom hrnci. V ústach mu zanechal odporne kyslú pachuť a v ušiach zvuk, ktorý by mohol pokojne poslúžiť filmárom ako vzor pre výrobu zvukového efektu dávenia. Grcanie podľa Dávida Klimenta. Nepripadalo mu to smiešne, a tak sa neusmial. Avšak zvuk splachovača na toailete sa mu zdal celkom zábavný. Nieže by bolo niečo komické na splachovaní ľudských výkalov, pokladal to, dokonca, za maximálne serióznú záležitosť, ale predstava splachovacieho záchodu v slamenom prachu osady plnej čiernych rákosníkov, stratenej kdesi v subtropickej Afrike, mu pripadala prinajmenšom veselá.

„Si v poriadku?“

Dávida otázka tak veľmi prekvapila, že niekoľko minút nevedel zareagovať. Premýšľal, či bola adresovaná jemu a vôbec, či si ju iba nevymyslel. Kto z tých bambusových sukničkárov mohol poznať civilizovaný jazyk? Tá otázka sa mu iba zazdala. Rozhodol sa na ňu zabudnúť. Keď však zaznela znova, nahnevalo ho to. Či je v poriadku? Nieкто sa ho pýta, či je v poriadku?! Dočerta s ním! Pred desiatimi minútami mu rozgniavil vnútornosti najväčší drevený drúk, aký kedy videl, ktorý navyše spadol z neba. Je v poriadku, že z oblohy padajú obrovské drevené drúky?!

Leží v smradľavom prachu a okolo neho poskakujú Krováci s bel'mami namiesto zreničiek, ktorí s najväčšou pravdepodobnosťou predvádzajú nejaký šialený voodoo experiment. Zarezávajú kurence, akoby zdedili hydináreň, oblizujú rozžeravené nože, režu si podvyživené bruchá. Je to v poriadku?! Jeho žalúdok si myslí, že je odstredivka. Je snáď toto v poriadku?! Alebo je normálne, že z oblakov prší krvavý dážď a že ono to vlastne vôbec nie je dážď, ale krv z jeho roztlačených vnútorností? Dofrasa! Ako sa ho nieкто môže opýtať, či je v poriadku?!

Srdnaté myšlienky a zlosť vytlačila z jeho hlavy totálna vyčerpanosť. Hlava mu klesla aj proti vlastnej vôli. Na rozpálenom líci zacítil čosi ľadové.

„Si v poriadku?“ ozval sa po tretíkrát dotieravý hlas z výšky.

Mrmlanie čiernych prízrakov sa vzdialilo. Strategickú pozíciu pozorovateľov zaujali z bezpečnej vzdialenosti aj horúčava so sparou a zobďaleč sledovali Dávidov návrat do reality. Otvoril oči. Pokúsil sa nadvihnúť hlavu, ale vládal dôjsť iba po skonštatovanie, že to bol síce dobrý a logický nápad, ale niekedy by sa rozum mal opýtať tela, či sú jeho nápady vôbec realizovateľné. Tento nebol. Zato o dotieravom hlase sa to povedať nedalo. Pohotovo sa ozval.

„Počkaj, pomôžem ti!“

Uvidel pár naleštených čiernych topánok. Čosi sa mu zakliesnilo pod pazuchy. Obrátilo ho najskôr o stoosemdesiat stupňov na chrbát a vzápätí ho to vytiahlo do hora, takže nadobudol tvar pokriveného pravouholníka. Ten krám vláčieval do školy spolu s rysovacou doskou deň čo deň. Je vylúčené, aby na to niekedy zabudol. Pri spomienke na školské rána ho naplnil pocit príjemnej bezstarostnosti. Napriek tomu ho však neprepadol syndróm vekovo pokročilých. Prejavoval sa sentimentálnou túžbou po návrate do obdobia sladkého ničnerobenia a záhalky. Ľudia, ktorí tomuto syndrómu podľahli, neboli podľa Dávida celkom o. k. Zrejme už zabudli na všetky tie neriešiteľné problémy adolescentného veku. Na komplexy, nad ktorými dnes s blahosklonným úsmevom mávnu rukou, a to najmä tí, ktorým sa ich doposiaľ nepodarilo zbaviť. Dávid si však veľmi živo pamätal, že v tých „bezstarostných časoch“ ho držalo pri živote jedine vedomie a stokrát overená skúsenosť, že všetko sa raz skončí. Aj dni plné tvrdého drilu a bolestivého boja o svoje miesto na svete. Najhoršie bolo, že ostatní bojovali lepšie. Nenávidel ich preto. Nenávidel tie dni. Nenávidel pár vyleštených topánok, ktoré ho uložili do polohy krivého pravouholníka, pretože nenávidel pravouholníky. A studenú dlažbu.

„Je ti už lepšie?“ sklonila sa k nemu veľká tvár farby čerstvej bravčoviny. „Ale si sa doriadil,“ pokračovali oduté pery zvierajúce cigaretový ohorok.

Ešte chvíľu a ich majiteľ bude mať vážne problémy s prepálenými zubami, pomyslel si Dávid. Potom mierne zodvihol oči. Malý červený nos ho ničím nezaujal. No o kúsok vyššie objavil úprimné a dobrosrdečné oči popretkávané unavenými opitými žilkami. Nič mu nevyčítali, a to sa mu páčilo. Pokúsil sa o úsmev. Súdiac podľa výrazu jeho opitých očí sa mu to nepodarilo.

„Pod', pomôžem ti na nohy!“ prehovorili čoskoro spálené ústa. Nečakajúc na odpoveď, schytil ho ich majiteľ za pravé rameno, mierne ho skrútil a uchopil zozadu za druhé. Nie, nie tak, chcel namietnuť Dávid, ale bolo neskoro. Iniciatívny chlapík ho naťahoval a vykrúcal mu ruky z pliec. Dávid zmobilizoval všetky sily. O chvíľu stál na nohách podopretý stenou.

„Ďalej to už zvládneš,“ oznámili mu pery a vypľuli ohorok na dlážku. Požiar sa nekoná. Škoda. „Musím ísť.“

„Fajn, vďaka,“ zamrmľal Dávid a ak nie, aspoň si to myslel. Privrel oči, pretože sa steny začali správať veľmi čudne. Vlnili sa, vzdľažovali a znova približovali. Dávid nikdy nič podobné nevidel a nechcel to vidieť ani teraz.

„Ďakujem, nemám záujem,“ povedal tentoraz nahlas. Odhodlal sa urobiť krok. Chcel odtiaľ vypadnúť. Ale keď sa pokúsil vykročiť, noha sa mu zachytila v nejakej poondiatej veci, ktorá sa mu omotala okolo členkov. Ani si nevšimol kedy. S námahou sklonil hlavu a pozrel sa na protivnú prekážku. Nechápavo zísal na zhúžvané menčestráky s trenírkami, z ktorých vyrastali dva biele stĺpy. Jeho nohy. Kísal očami vyššie po kolenách a chlpatých stehnách až k čomusi scvrknutému, hompáfajúcemu sa medzi nimi. Chvíľu uvažoval, prečo tam stojí s obnaženým vtákom. Potom zazrel záchodovú misu a razom si na všetko spomenul. Na dlážke zapáchali zvyšky pečeného pliecka s knedľou, teraz nakyslo. Na stene oproti zbadal aromatický stromček, aký sa používa v interiéroch áut. Na zúboženého Dávida sa z neho zlovestne škeril nápis s názvom „Vôňa savany.“

Och, Bože. Vôňa savany! Dávid objavil príčinu hrôzypľnej vízie, ktorá v kombinácii s piatimi dvojitými koňakmi a kávou spôsobila katastrofálny stav jeho zažívacieho traktu. Niežeby sa mu uľavilo, ale bolo po dlhej dobe celkom príjemné zistiť, čo sa stalo. Bol opitý.

Lea ho v takomto stave neznášala. Ale teraz mu to nemuselo vadiť. Lea tu nebola. Milá Lea, rozprával sa v duchu so svojou ženou. Som štátý. Som strašne ožratý. Myslím, že takého zhumpľovaného si ma ešte nevidela. Mala by si sa prísť pozrieť. Nemusí sa to opakovať. Ale kvôli tebe, len kvôli tebe, sa do podobného stavu dostanem kedykoľvek, keď si to budeš želať. Pretože teraz si to zmeškala. Konečne by si mala pravdu. Áno, dnes som ako prasa. Stojím v záchodovej kabíne so spustenými nohavicami, ale asi by som v tebe nezbudil žiadostivosť, keď sa mi to nedarilo ani v lepších časoch. Pod nohami mám zvratky. Že čie? Prirodzene, že moje. Myslím, že ani tie by si nechcela vidieť. Dosť zapáchajú. Myslím, že by si nechcela vidieť ani mňa. Nejaké mám totiž aj na nohách a na košeli. Tam ich je dosť. Viac ako na dlážke. Asi som sa do nich vyvalil rovno zo záchodovej misy. Áno, som ako prasa, moja drahá Lea. Aké zadoštučenie pre teba. Ale myslím, že by si mala sklagnúť. Pretože to prasa zo mňa neurobil alkohol. Bol to ten prekliaty stromček s vôňou savany. Tej posratej savany, ktorou som sa vláčil, kým si sa ty váľala v posteli s Richardom. S pánom Dokonalým. Len tak, mimochodom, mojím najlepším kamarátom. No, máš pravdu. Mohlo to byť aj horšie. Mohla si sa v nej váľať napríklad s mojím fotrom, čo povieš? Vraj ti robil návrhy. A nezostalo len pri nich. Aká škoda. Radšej by som zastrelil jeho, ako chudáka Richarda. Ó, moja jediná Lea! Pch! Plná ideálov a nekonečných drístov o vernosti až za hrob. Vraj, keby som ťa zradil, zabila by si ma. Mám teda, drahá Lea, zabiť ja teba? Alebo radšej Richarda? Dofrasa, hodte si korunou, koho z vás dvoch mám zabiť!

Dávid s námahou odtrhol kus toaletného papiera a utrel si zvratky z nôh. Vytiahol si trenírky s nohavicami a vyšiel z kabíny. Zastal pred umývadlom.

Doriti so stromčekom! To museli z desiatok vôní v obchodoch vybrať akurát vôňu savany?! Vôňu, ktorú nenávidel od istého času zo všetkých najviac?!

Odkedy nenávidíš vôňu savany?

Dávid spozornel. Hlas sa ozýval spoza ktoréhosi mozgového laloka v jeho hlave. A rýpal. Lenže Dávid teraz nemal náladu na rýpanie.

„Odpáľ!“ zamrmal.

Až keď povieš, odkedy nenávidíš vôňu savany.

Odvtedy, ako som sa vrátil z Afriky, pomyslel si Dávid hľadajúc pomoc vo výlevke.

„S nimi,“ doložil trpko.

Rýchlo si opláchol ruky. Do zrkadla sa však pozrieť neodvážil. Hlavou mu preletela myšlienka, kedy naposledy videl na pánskej toalete zrkadlo. Namočil papierovú utierku. Aj tie sú tu? Začudoval sa. Snažil sa očistiť si košeľu. Po pár ťahoch sa utierka roztrhla a zožmolila. Výsledok je horší ako východiskový stav, skonštatoval sám v sebe trpko, ale lepšie to už nebude. Nie v týchto podmienkach. S rukami zloženými na hrudi, aby zakryl čo najviac fľakatej košele, a s úsmevom na tvári vyšiel z toalety.

Bar, kde sa celú noc snažil stať sa najlepším platiacim zákazníkom, a získať tak možno aj nejaké množstevné zľavy za objem skonзумovaného alkoholu, bol prázdny. Barmanka sa na neho prívetivo usmiala. Živou gestikuláciou sa mu snažila vysvetliť, že si na barovom pulte zabudol cigarety a nedopitú kávu. Oblúkom sa jej vyhol, avšak ani tak mu neušla zmena na jej tvári. Jemne poťahovala nosom a skúmavo si ho premeriavala. Nozdry sa jej rozšírovali a zužovali, nosná chrupavka sa jej zvláštne naťahovala a sťahovala. Vyzerala ako králik. Dávid radšej skôr, ako by ho stihla identifikovať ako zdroj príšerného zápachu, rýchlymi krokmi opustil bar.

